

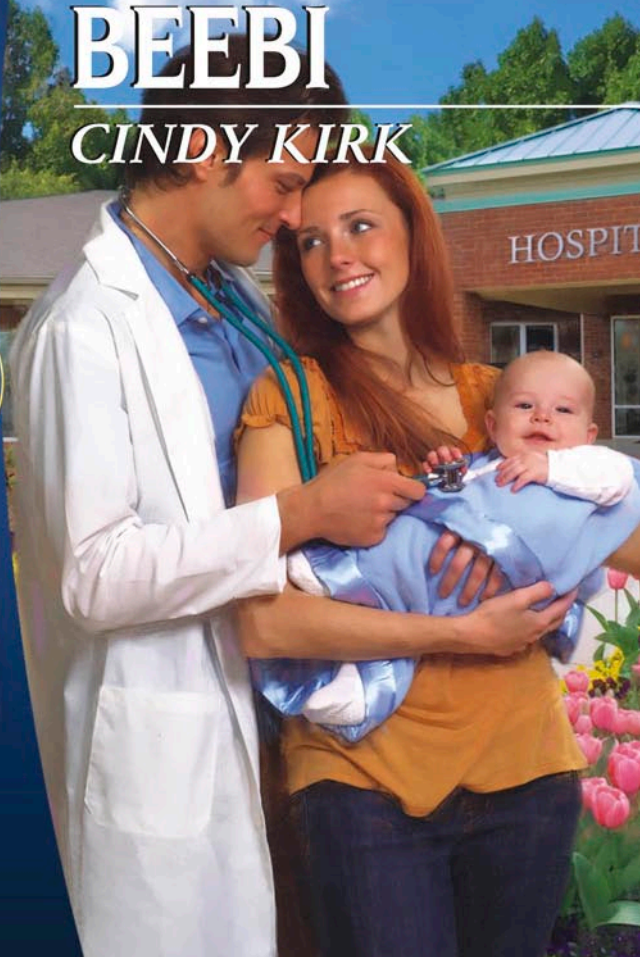
HARLEQUIN®

003
SEPTEMBER

DOKTORI BEEBI

CINDY KIRK

Emmas

Cindy Kirk
THE DOCTOR'S BABY
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Elle Raiend

© 2010 by Cynthia Rutledge
© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B09213610
ISBN 978-9949-12-958-4

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatiikk

July Greer polnud plaaninud sünnitada esmaabitoas. Samuti polnud ta plaaninud, et doktor, kes kiirustades sisenes, oleks olnud tema üks ja ainus üheöösuhe.

Kuigi mehe suud ja nina kattis mask, oleks July need elektrisinised silmad igal pool ära tundnud. Hetkeks andsid šoki mõjul järele nii valu kui ka pressid, mis ta keha läbistasid.

Sa poleks ju pidanud Wyomingis olema.

Süüdistus ei jõudnud tal üle huulte. Selle asemel naine hoopis karjus, kui tal järjekordne terav valuhoog kõhust läbi käis.

„Mina olen doktor Wahl.“ Naise poole pilku heitmata kiirustas mees temast mööda, et teisel pool läbi-vaatuslauda istet võtta. Korraks kadus mees silmist, siis lasi ta steriilsel linal taas langeda.

„Õel on õigus. Enam pole aega teid sünnitustuppa viia.“ Doktori pinges lõualuu ja murelik pilk ei aidanud July rahutust leevendada. Õnneks ei näidanud mees välja, kui ta ka oli naise ära tundnud. „Kui kaugel rasedus on?“

Tavaliselt tundis July oma tasakaaluka iseloomu üle uhkust, aga valu oli keha taas oma võimusesse haaranud ja nüüd leegitses naises viha. Ta oli seda informatsiooni jaganud nii vastuvõtus kui ka hiljem vähemalt kahele kiirabi-õele. Kas tõesti poleks keegi võinud seda üles märkida?

„Kolmekümne kuues nädal.“ Naise ärritunud toon läks üle hingeldamiseks, kui ta võitles, et mitte pressidele järele anda. Tung pressida muutus vastupandamatuks hoolimata sellest, et õde, kes tema kõrval seisis, talle rahulikult kõrva sisse korrutas, et ta... Ei. Tohi. Pressida.

July vandus endale, et on tugev ja lõõtsutab nagu koer nii kaua kui vaja, et oma beebit kaitsta. Oleks ainult mingi garantii, et tema pingutustest on kasu. Laps poleks pidanud sündima enne kuud aega. Kõigi raamatute järgi olid aga just viimased nädalad need, mil laps jõudsalt kasvama peaks.

„Temaga on kõik hästi, eks ole ju?“ küsis July, kui ta jälle normaalselt hingata suutis.

David, see tähendab doktor Wahl pidi olema tajunud hirmunud nooti naise hääles, sest ta tõstis pea: „Kui teie kuupäevad klapiavad, ei tohiks kopsudega probleeme tekkida.“

„Kas see tähendab, et kõik on hästi?“ nähvas July, samal ajal kui järjekordne terav valuhoo läbi ta keha sööstis.

„Beebi pea juba paistab. Hingake paar korda sügavalt sisse-välja, siis pressige pikalt,“ õpetas arst.

Kuigi see aeg tundus July jaoks lõpmatult pikana, esitles ta poeg end juba mõne minuti pärast valjult karjudes ja poisi sünnikaal oli auväärised kaks kilo ja kaheksakümmend viis grammi.

Enne kui Rachel Milligan, õde, kes naise kõrval oli seisnud, lapse emale näha tõi, tehti beebile esialgne kiire läbivaatus. Esmane sõrmede, varvaste ja teiste

kehaosade kontroll näitas, et tema poeg võis küll olla väike, ent oli sellegipoolest täiuslik.

July oli pikalt hinge kinni hoidnud ja nüüd ohkas ta kergendusest sügavalt. Kõik ohverdused, mis ta nende eelneva kaheksa kuu jooksul teinud oli, olid olnud seda väärt. Vaadates lapse pisut udustesse silmadesse, vandus ta endale, et ükskõik kui raske elu ka poleks, tema on oma poja jaoks alati olemas.

Ta oli just alustamas tutvust oma vastsündinud beebiga, kui ruumi tuhises kiirustades vanemõde, keda ta varem polnud näinud. Professionaalse liigutusega võttis naine imiku tema käte vahelt ja tõstis isolaatorisse. July süda tõmbus kokku, kui laps silmist kadus.

„Sa olid väga tubli.“ Rachel pigistas tunnustavalt naise õlga. „Ära oma väikese poja pärast muretse. Me hoolitseme tema eest hästi.“

Tema väike poeg. Tundetulv käis lainetena temast üle. „Ma panen talle nimeks Adam.“

Mis nimedesse puutus, siis siin oli July sentimentaalne. Vastupidiselt tema enda nimele, mis oli lihtsalt selle kuu nimi, mil ta sündinud oli, tahtis ta, et tema poja nimi tähendaks midagi enamat.

„Adam on ilus nimi.“ Rachel kordas endamisi nime. „Kas seda nime on teil perekonnas veel kellelgi?“

July noogutas. Adam „A. J.“ Soto oli talle nagu oma vend. Oli olnud sellest ajast peale, kui nad olid koos mitmes kasuperes elama pidanud. Nii kaua, kui ta suutis mäletada, oli A. J. olnud tema usaldusalune, tema katsepublik ja eelkõige hea sõber.

„Igal juhul on ta kena poiss oma uhkete tumedate juustega,“ sõnas Rachel.

Suur tume juuksepahmakas oli esimene asi, mida July beebi juures silmanud oli. Kuigi talle meeldisid ka tema enda punakad juuksed, oli ta rõõmus, et Adami juuksed sarnanesid rohkem isa omadega.

„Kas ta on oma isa moodi?“

„On küll,“ ütles July ilma mõtlemata. Ta polnud kindel, kas David on seal all „lõpetanud“, aga ta tundis, et mees peatus hetkeks. Kuigi July ei näinud sinise mütsi alt arsti juukseid, mäletas ta elavalt, kuidas oli sel ammusel ööl sõrmedega mehe lainjaid lokke sasinud.

Naine oli vaevu jõudnud vastata, kui mees püsti tõusis. Ühe liigutusega võttis ta endal mütsi peast, tõmbas maski allapoole ja vaatas naist hoolega. Esimest korda pärast tупpa sisenemist keskendus arst tõeliselt temale. Kuigi käes polnud isegi keskpäev, olid mehe silmade ümber väsimuskurrud. Siiski sädeles ta sinistes silmades uudishimulik tuluks.

Ohutunne liikus aeglaselt mööda naise selgroogu ülespoole, ta hakkas värisema. Kui David avastab, et Adam on tema poeg...

Hetkeks hakkas terve tuba pöörlema, aga July keeldus hirmu endale ligi laskmast.

Sa oled halvemastki olukorrast välja tulnud.

See teadmine rahustas teda. Ta tõmbas sügavalt hinge ja sundis hirmu oma mõtetest taganema. Üks samm korraga. Niimoodi oli ta suutnud seni elust läbi tulla ja just nii oli ta pannud vastu ka sellele ootamatule saatuselöögile. Esiteks tuli rahulikuks jääda ja mitte

paanikat tekitada. Davidil polnud mitte mingit alust arvata, et nende ainus ühine öö oli viinud raseduseni. Ja nii kavatses ta selle ka jätta.

„Kõik paistab korras olevat.“ Mehe pilk jälgis teda ainiti. „Beebi oli enneaegse sünnituse tõttu nii väike, et teil polnud ühtegi rebendit.“

Vahest oleks ta pidanud selle kommentaari pärast piinlikkust tundma, aga David oli arst. Ja polnud ühtegi kohta naise kehal, mida ta poleks enne juba näinud või puudutanud. Hetkel ei tundnud ta midagi muud peale tänulikkuse. „Suur tänu kõige eest.“

Mees silmitses teda pikalt, siis kummardas kergelt. „Teid viiakse peagi oma palatisse.“

Doktori professionaalne hääletoon oli kindlust sisendav. Aga siis leebus mehe pilk ja July teadis, et on omadega sees. „Kui mu vahetus on möödas, astun läbi ja vaatan, kuidas teil läheb.“

July tundis, kuidas ta süda raskeks muutus. Mees mäletas teda. Ja pilgust tema silmis oli näha, et ta oli osanud kaks ja kaks kokku liita.

Hirm mähkis oma jäised sõrmed naise kaela ümber. A. J. oli talle alati öelnud, et ta on liiga küüniline inimene, sedasorti tüüp, kelle klaas on alati pooltühi. Julyle meeldis mõelda endast kui realistist. Lapsepõlv oli talle palju väärtuslikke õppetunde andnud... kaasa arvatud see, et mehi ei saa usaldada. Ja eelmisel suvel aset leidnud kohtumine libekeelse abielus arstiga oli seda usku ainult süvendanud. Sellepärast ei tohtinudki David kunagi teada saada, et tema on lapse isa.

Beebi ei pruukinud ju naise plaanide hulka kuuluda. Vahest polnud ta tõesti esimesel hetkel olnud vaimustatud ideest emaks saada. Aga nüüd, kus tema poeg juba sündinud oli, armastas ta last kogu südamest. Jagada teda mehega, kes ei tunne mingeid süümepiinu, polnud July jaoks valikuvõimalus.

David toetus Jackson Hole Memoriali haigla arstide puhkeruumis vastu halli metallkappi. Terve pärastlõuna oli ta rebendeid kinni õmmelnud, murtud luud lahasesse pannud ja sisendanud endale, et see vastsündinud poiss, kelle sünni juures ta hommikul kell 11.28 oli olnud, ei saanud olla tema poeg. Lõppude lõpuks olid nad tol korral Julyga Chicago hotellitoas ööd veetes kaitsevahendeid kasutanud – absoluutselt iga kord.

Kuid arstina teadis ta, et kondoomide peale ei saa sada protsenti kindel olla. Apsakaid võis juhtuda. Samal hetkel, kui see mõte Davidile pähe kargas, lükkas ta selle kõrvale. See väike poisslaps – või lihtsalt laps – oli ime, mitte apsakas. Kui tema on lapse isa, kannab ta ka vastutust.

„Miks nii tõsine? Närune päev?“

„Ei, mitte sugugi.“ David pöördus ja naeratas kiit sakale arstile, kelle pead ehtis liivakarva juuksepahmakas. Doktor Travis Fisher oli olnud tema hea sõber juba keskkoolipäevil. Ta oli olnud Davidi pulmas isamees ja kaks aastat tagasi tema naise matustel kirstukandja.

Kui oli üldse kedagi, kellega sellest kummalisest olukorrast rääkida sai, siis oli see Travis. Aga ta polnud

sõbrale kunagi tollest üheöösuhtest Julyga rääkinud ja praegu polnud tal aega, et seda kõike selgitama hakata.

„Ma mõtlesin just sellele, et Mary Karen teeb mulle tuule alla, kui ma kas või ühe minuti Logani sünnipäevapeole hilinen,“ lisas David.

Davidi õde oli õnnistatud kolme väikese põrgulise, mmm..., see tähendab, pojaga. Ta oli suurepäranema, aga poistega oli parasjagu tegemist ja nad oleksid hädasti meessoost eeskujuga vajanud. Kahjuks ei elanud Mary Karen endine abikaasa nendega koos. Ta oli eelmisel aastal Jacksonist jalga lasknud ja elas praegu Bostonis, nautides vallalise mehe elu, mida ta nii taga igatsenud oli. David püüdis teda asendada, veetes poistega koos nii palju aega kui võimalik, aga see, keda need kolm eelkooliealist tegelikult vajasisid, oli isa.

Kahjuks ei näinud David, et too kuskilt välja ilmuda võiks, vähemalt mitte lähemas tulevikus. Kui Mary Karen ei hoolitsenud poiste eest ega töötanud haiglas valveõena, kulus kogu tema vaba aeg koristamisele ja söögitegemisele. Mitte kumbki neist polnud just tema tugevamad küljed.

„Mis täna menüüs on?“ kergitas Travis kulmu. „Tofu?“

David naeris. Sõber vihjas ilmselt ajale, kui nad veel keskkoolis olid käinud ja Mary Karen oli neile õhtusöögi valmistanud. „Jumal tänatud, ei. Logan on hull spagettide järele, nii et me sööme arvatavasti neid.“

„Seda on raske nässu keerata.“ Travis osutas sõrmega Davidi poole. „Aga kui keegi seda peaks suutma, võiksin su õe peale kihla vedada.“